

Soms ben ik bang dat ik niet de held ben waar iedereen mij voor houdt.

Weliswaar verzekeren de filosofen mij dat de tijd daar is, dat de tekenen overduidelijk zijn, maar ik blijf me afvragen of ze niet de verkeerde in mij zien. Zovelen rekenen op mij. Ze zeggen dat ik de toekomst van de hele wereld in handen heb.

Wat zouden ze ervan vinden als ze wisten dat hun kampioen – de Grootste Held aller Tijden, hun redder – zo aan zichzelf twijfelt? Misschien dat dat hen helemaal niet zou verbazen. En op de een of andere manier is dat wat mij de meeste zorgen baart.

Zouden ze, als ze naar mij kijken, een leugenaar zien?

PROLOOG

HET REGENDE AS UIT DE hemel.

Heer Tresting keek fronsend omhoog naar de rood oplichtende mid-daghemel terwijl zijn dienaren haastig naar voren kwamen om boven Tresting en zijn voorname gast een parasol uit te klappen. Asregens waren geen ongewoon verschijnsel in het Laatste Rijk, maar Tresting wilde niet dat zijn schitterende nieuwe mantel en rode vest, die beide nog maar zo kort geleden met de kanaalboot uit Luthadel waren gearriveerd, onder de roetvlekken zouden komen te zitten. Gelukkig stond er weinig wind; de parasol zou waarschijnlijk afdoende zijn.

Tresting stond met zijn gast op een niet al te grote, vlakke heuveltop met uitzicht over de velden. Honderden mannen en vrouwen in bruine kielen waren onder de neerdwarrelende as bezig met het verzorgen van de gewassen. Er school een zekere traagheid in hun handelingen – maar dat was ook de aard van de skaa. De boeren vormden een indolente, weinig productieve plattelandsbevolking. Niet dat ze klaagden of zo; ze wisten wel beter. In plaats daarvan deden ze met gebogen hoofd en onder stille apathie hun werk. De van tijd tot tijd passerende zweep van de opziener zette ze even tot wat meer ijver aan, maar zodra de opziener voorbij was vervielen ze weer in hun trage werktempo.

Tresting wendde zich tot de man die naast hem op de heuveltop stond. ‘Men zou denken,’ merkte Tresting op, ‘dat ze zich zo langzamerhand, na zo’n duizend jaar werken op het land, wel tot een effectievere soort zouden hebben gefokt.’

De Gebieder draaide zich met opgetrokken wenkbrauwen om, een

beweging die bewust gedaan leek om zijn opvallendste gezichtskenmerk – de ingewikkelde tatoeëring van de huid rond zijn ogen – goed tot zijn recht te laten komen. De tatoeages waren indrukwekkend, ze bedekten het voorhoofd en liepen door tot aan weerszijden van de neus. Een volledige *prelan* – dus was de man een heel belangrijke Gebieder. Trestings persoonlijke Gebieders bevonden zich in het landhuis, maar dat waren slechts lagere functionarissen, met nauwelijks merktekens rond hun ogen. Deze man was met dezelfde kanaalboot uit Luthadel gekomen die Trestings nieuwe kleding had gebracht.

‘U zou eens stads-skaa moeten zien, Tresting,’ zei de Gebieder en hij wendde zijn blik af in de richting van de arbeiders op de velden. ‘Deze hier zijn eigenlijk behoorlijk nijver vergeleken met die in Luthadel. U hebt meer... echte controle over uw skaa hier. Hoeveel verliest u er zo per maand?’

‘Ach, een stuk of zes, schat ik,’ zei Tresting. ‘Sommigen door slaag, sommigen door uitputting.’

‘Vluchten ze wel eens?’

‘Nooit!’ zei Tresting. ‘Toen ik dit land nog maar net van mijn vader had geërfd, zijn er een paar gevlucht – maar ik heb hun families geëxecuteerd. Dat heeft de rest de moed ontnomen. Ik heb nooit begrepen dat er mensen zijn die moeilijkheden met hun skaa hebben – als je ze een beetje stevig aanpakt, zijn ze makkelijk onder de duim te houden.’

De Gebieder, roerloos in zijn grijze pij, knikte. Hij scheen tevreden – wat een goede zaak was. De skaa waren niet echt het eigendom van Tresting. Zoals alle skaa behoorden ze aan de Opperheer; Tresting huurde de arbeiders van zijn god, ongeveer vergelijkbaar met de manier waarop hij betaalde voor de diensten van diens Gebieders.

De Gebieder keek op zijn zakhorloge en wierp vervolgens een blik op de zon. Ondanks de asregen was er vandaag sprake van een heldere zon, die achter het grauwe scherm van as in de bovenste luchtlaag schitterend diep rood scheen. Tresting trok een handschoen uit en veegde ermee over zijn voorhoofd, dankbaar voor de schaduw die de parasol bood tegen de middaghitte.

‘Goed dan, Tresting,’ zei de Gebieder. ‘Ik zal je voorstel voorleggen aan Heer Ventra. Hij kan van mij een gunstig rapport tegemoetzien over uw werkzaamheden hier.’

Tresting wist te voorkomen dat hij een zucht van opluchting slaakte. Van een Gebieder werd verlangd dat hij bij ieder contract of zakelijke overeenkomst tussen edelen als getuige optrad. Zelfs onbetekenende Gebieders, zoals die die Tresting in dienst had, konden dat – maar het had zoveel meer betekenis om Straff Ventra’s eigen Gebieder te imponeren.

De Gebieder wendde zich tot hem. ‘Vanmiddag daal ik nog af naar het kanaal.’

‘Zo snel al?’ vroeg Tresting. ‘Wilt u niet liever blijven tot na de avondmaaltijd?’

‘Nee,’ antwoordde de Gebieder. ‘Maar er is nog wel iets anders waar ik het met u over wil hebben. Ik ben niet alleen in opdracht van Heer Ventra gekomen, maar ook vanwege... iets wat speelt voor het Kanton van Inquisitie. Het gerucht gaat dat u zich nogal graag met uw skaa-vrouwen vermaakt.’

Er trok een rilling door Tresting.

De Gebieder glimlachte; waarschijnlijk bedoeld om hem gerust te stellen, maar op Tresting kwam het angstaanjagend over. ‘Maakt u zich niet bezorgd, Tresting,’ zei de Gebieder. ‘Als er sprake van een echt probleem zou zijn, zou er in plaats van mij een Staalinquisiteur voor u staan.’

Tresting knikte langzaam. Een Inquisiteur. Hij had nog nooit een van die onmenselijke schepsels gezien, maar hij had... verhalen gehoord.

‘Ik ben tevredengesteld door wat ik hier aangaande uw omgang met de skaa-vrouwen heb gezien,’ zei de Gebieder, uitkijkend over de velden. ‘Wat ik gezien en gehoord heb, duidt erop dat u altijd uw eigen rommel keurig opruimt. Een man als u – efficiënt, productief – zou het ver kunnen schoppen in Luthadel. Nog een paar jaar werken hier, nog een paar geïnspireerde, winstgevende transacties, en wie weet?’

De Gebieder wendde zijn blik af en Tresting glimlachte. Het was geen echte belofte, noch een goedkeuring – Gebieders waren tenslotte meer bureaucraten en getuigen dan priesters – maar om dergelijke lof te horen uit de mond van een van de persoonlijke dienaren van de Opperheer... Tresting wist dat er edelen waren die de Gebieders als verontrustend ervoeren – er waren er zelfs die hen als een last zagen – maar op dit moment had Tresting zijn voorname gast wel kunnen zoenen.

Tresting verlegde zijn aandacht naar de skaa, die rustig doorwerkten onder de bloedrode zon en de traag neerdwarrelende asdeeltjes. Tresting was altijd een landedelman geweest, had altijd op zijn plantage gewoond, met ergens in zijn achterhoofd de droom ooit naar Luthadel te verhuizen. Hij kende de verhalen over de bals en de feesten, de glamour en de intriges, en er was niets wat hem meer opwond dan dat.

Dit moet ik vannacht gaan vieren, dacht hij. Er was dat jonge meisje in hut veertien op wie hij al een tijdje een oogje had...

Hij glimlachte opnieuw. Nog een paar jaar werken hier, had de Gebieder gezegd. Maar zou Tresting dat misschien kunnen versnellen door nog wat harder te werken? De skaa-populatie was de laatste tijd flink gegroeid. Als hij ze wat meer zou opjagen, zou hij deze zomer misschien een extra oogst kunnen binnenhalen en daarmee zijn contract met Heer Ventra versneld kunnen inlossen.

Tresting knikte terwijl hij de menigte luie skaa overzag, van wie sommigen met schoffels werkten en anderen op hun knieën bezig waren de as van het jonge gewas te vegen. Ze klaagden niet. Ze hoopten niets. Ze durfden nauwelijks te denken. En zo hoorde het ook, ze waren tenslotte skaa. Ze waren...

Tresting verstijfde. Een van de skaa keek op. De blik van de man ontmoette die van Tresting, zijn gezichtsuitdrukking toonde een vonkje trots – nee, een uitdagend vuur. Tresting had nooit eerder zoiets gezien, niet bij een skaa. In een reflex deed Tresting een stap naar achteren. Er trok een rilling door hem heen terwijl de vreemde, rechtopstaande skaa zijn blik vasthield.

En hij glimlachte.

Tresting keek weg en snauwde: ‘Kurdon!’

De potige opziener kwam de helling opgerend. ‘Ja, heer?’

Tresting draaide zich om en wees...

Hij fronste. Waar had die skaa gestaan? Met gebogen hoofd werkend, hun lijven onder het roet en zweet, waren ze moeilijk van elkaar te onderscheiden. Tresting zocht aarzelend. Hij dacht de plek te zien... een lege plek waar niemand meer stond.

Maar nee. Dat kon niet waar zijn. De man had nooit zo snel uit de groep kunnen verdwijnen. Waar had hij heen kunnen gaan? Hij moest daar nog zijn, aan het werk, maar nu met zijn hoofd keurig gebogen. Maar dan nog was dat moment van schijnbare trots onvergeeflijk.

‘Heer?’ vroeg Kurdon opnieuw.

De Gebieder stond nieuwsgierig toe te kijken. Het was onverstandig de man te laten weten dat een van de skaa zich zo schaamteloos gedragen had.

‘Laat de skaa in die zuidelijke sector eens wat harder werken,’ beval Tresting wijzend. ‘Ik zie dat ze daar wel erg traag bezig zijn, zelfs voor skaa. Ransel er een paar af.’

Kurdon haalde zijn schouders op, maar knikte. Dat was nauwelijks een reden om erop los te slaan – maar aan de andere kant, hij had weinig reden nodig om arbeiders af te ranselen.

Het waren tenslotte maar skaa.

Kelsier had verhalen gehoord.

Hij had horen fluisteren over een tijd, lang geleden, dat de zon niet rood was. Een tijd waarin de hemel niet werd verduisterd door rook en as, waarin planten niet zo moeizaam groeiden en waarin de skaa geen slaven waren. Een tijd vóór de komst van de Opperheer. Die tijd was echter bijna vergeten. Zelfs de legenden over die tijd waren aan het vervagen.

Kelsier keek naar de zon, zijn ogen volgden de reusachtige rode schijf die in de richting van de westelijke horizon kroop. Even stond hij zo alleen op de lege akker. Het werk van die dag was klaar; de skaa waren terug naar hun hutten gedreven. Nu zouden de nevels snel komen.

Ten slotte draaide Kelsier zich zuchtend om en begon zijn weg te zoeken over de voren en de paden tussen de grote hopen as door. Hij zorgde ervoor niet op de planten te stappen – hoewel hij geen idee had waarom hij die moeite deed. Het gewas leek die zorg nauwelijks waard. Flets en met verwelkte bruine bladeren leken de planten even moede-loos als de mensen die ze verzorgden.

In het afnemende licht doemden de hutten van de skaa op. Kelsier zag hoe de nevels in de lucht begonnen te verdichten, waardoor de koepelvormige bouwsels een surrealistisch, onstoffelijk uiterlijk kregen. De hutten werden niet bewaakt; wachtposten waren niet nodig, want geen skaa waagde zich buiten zodra de avond viel. Hun angst voor de nevels was veel te groot.

Op een dag zal ik ze daarvan verlossen, dacht Kelsier terwijl hij een van de grotere bouwsels naderde. *Maar alles op zijn tijd.* Hij opende een deur en glipte naar binnen.

Het gesprek stakte meteen. Kelsier deed de deur achter zich dicht en draaide zich om. In het vertrek bevonden zich ongeveer dertig skaa. In het midden brandde een zwak vuur en de grote ketel ernaast was gevuld met water met wat groenten erin – het begin van wat een avondmaal moest worden. De soep zou natuurlijk smakeloos blijken, maar de geur was goed.

‘Goedenavond, iedereen,’ zei Kelsier met een glimlach en hij zette zijn ransel naast zijn voeten op de grond en ging leunend tegen de deur staan. ‘Hoe was jullie dag?’

Zijn woorden doorbraken de stilte en de vrouwen hervatten de voorbereidingen voor het avondeten. Enkele mannen die aan een soort primitieve tafel zaten, bleven Kelsier echter met ontevreden blikken aankijken.

‘Onze dag was gevuld met werk, reiziger,’ zei Tepper, een van de

skaa-ouderlingen. ‘Iets wat jij hebt weten te vermijden.’

‘Werken op het veld heeft me nooit zo weten te bekoren,’ zei Kelsier. ‘Het is veel te zwaar voor mijn delicate huid.’ Hij glimlachte en hield zijn armen en handen omhoog, die bedekt waren met verschillende rijen fijne littekens. Ze liepen in de lengterichting alsof een of ander beest keer op keer met zijn klauwen zijn armen had opengehaald.

Tepper snoof. Hij was jong voor een ouderling, waarschijnlijk net veertig – hooguit vijf jaar ouder dan Kelsier zelf. Maar de broodmagere man sprak met het air van iemand die graag de lakens uitdeelt.

‘Dit is geen tijd voor lichtzinnigheid,’ zei Tepper streng. ‘Als wij een reiziger onderdak bieden, verwachten we van hem dat hij zich gedraagt en dat hij geen achterdocht wekt. Dat je vanmorgen bij de akker wegdoek, heeft de mannen om je heen misschien wel die afranseling bezorgd.’

‘Dat is waar,’ zei Kelsier. ‘Maar die mannen kunnen evengoed afgeranseld zijn omdat ze op de verkeerde plaats stonden, of te lang pauzeerden, of omdat ze hoestten terwijl de opziener voorbijkwam. Ik heb een keer gezien dat een man afgeranseld werd omdat zijn meester beveerde dat hij “ongepast geknipoogd” had.’

Tepper bleef stram en met samengeknepen ogen zitten, zijn armen voor zich op tafel. Zijn gezicht drukte een en al onbuigzaamheid uit.

Rollend met zijn ogen zuchtte Kelsier. ‘Goed. Als jullie willen dat ik vertrek, ga ik.’ Hij zwaaide zijn ransel over zijn schouder en trok nonchalant de deur open.

Onmiddellijk begon er een dikke mist langs en over Kelsiers lichaam heen te stromen, om vervolgens over de vloer en het vuil als een besluiteloos dier verder naar binnen te kruipen. Een paar skaa hijgden van afschuw, maar de meesten van hen waren te verbijsterd om enig geluid te maken. Kelsier stond een ogenblik doodstil en staarde in de duistere nevels met hun bewegende tentakels die door de gloeiende kooltjes in de vuurplaats zwak werden opgelicht.

‘Doe de deur dicht.’ Teppers woorden klonken als een dringend verzoek, niet als een bevel.

Kelsier deed wat hem gevraagd werd. Hij duwde de deur dicht en stopte daarmee de witte nevelvloed. ‘Die mist is niet wat jullie denken dat hij is. Jullie zijn er veel te bang voor.’

‘Mensen die zich in de nevels wagen, raken hun ziel kwijt,’ fluisterde een vrouw. Haar woorden wierpen een vraag op. Had Kelsier in de nevels gelopen? En als dat zo was, wat was er dan met zijn ziel gebeurd?

Als jullie eens wisten, dacht Kelsier. ‘Goed, ik neem aan dat dit be-

tekent dat ik hier kan blijven.’ Hij gebaarde een jongen hem een kruk te brengen. ‘Dat is maar goed ook – het zou zonde zijn te vertrekken voordat ik al mijn nieuws met jullie heb gedeeld.’

Bij die opmerking spitste iedereen zijn oren. Dit was de echte reden dat ze hem tolereerden – de reden waarom zelfs de bangste boer een man als Kelsier, een skaa die de wil van de Opperheer tartte door van plantage naar plantage te trekken, onderdak bood. Hij mocht dan een afvallige zijn – een gevaar voor de gemeenschap – hij bracht wel nieuws uit de buitenwereld mee.

‘Ik kom net uit het noorden,’ zei Kelsier. ‘Uit landen waar de hand van de Opperheer minder voelbaar is.’ Hij sprak met duidelijke stem en de mensen leunden, terwijl ze doorwerkten, onbewust naar voren. De volgende dag zouden Kelsiers woorden tegen de honderden die in de andere hutten woonden worden herhaald. De skaa mochten dan onderdanig zijn, ze waren ook onverbeterlijke roddelaars.

‘In het westen hebben lokale heren het voor het zeggen,’ zei Kelsier, ‘en hun manier van heersen heeft niets van de ijzere vuist waarmee de Opperheer en zijn Gebieders regeren. Sommigen van deze edelen zijn van mening dat gelukkige skaa betere arbeiders zijn dan mishandelde skaa. Eén man, Heer Renoux, heeft zijn opzieners zelfs bevolen te stoppen met het willekeurig afranselen van arbeiders. Het gerucht gaat dat hij overweegt zijn plantage-skaa loon te betalen, vergelijkbaar met wat ambachtslieden in de stad verdienen.’

‘Onzin,’ zei Tepper.

‘Excuus,’ zei Kelsier. ‘Ik heb me niet gerealiseerd dat vriend Tepper recent bij Heer Renoux op bezoek is geweest. Heeft hij jou soms, toen je met hem dineerde, iets verteld wat hij mij heeft verzwegen?’

Tepper werd rood: een skaa reisde niet, en dineerde zeker niet met heren. ‘Jij denkt zeker dat ik gek ben, reiziger,’ zei Tepper, ‘maar ik weet heel goed wat jij in je schild voert. Jij bent de man die ze de Overlevende noemen; die littekens op je armen verraden je. Jij bent een onruststoker – jij gaat van plantage naar plantage om ontevredenheid te zaaien. Je eet overal mee, vertelt overal je fantastische verhalen en je leugens, en dan verdwijn je weer en laat het vervolgens aan mensen zoals ik over om de valse hoop waarmee je onze kinderen opzadelt te ontzenuwen.’

Kelsier trok zijn wenkbrauwen op en zei: ‘Nou, nou, vriend Tepper. Jouw vrees is totaal ongegrond. Ik ben helemaal niet van plan jullie eten op te eten. Ik heb mijn eigen eten bij me.’ En terwijl hij dat zei, pakte Kelsier zijn ransel en gooide hem voor Teppers tafel op de grond. De opgevallen ransel toonde allemaal eten: heerlijk brood, fruit, en

zelfs een paar stevige, droge worsten.

Een stuk zomerfruit rolde over de aangestampte aarde tot het tegen Teppers voet tot stilstand kwam. De skaa keek verbijsterd naar het fruit. ‘Dat is eten van de adel!’

Kelsier snoof. ‘Welnee. Weet je, voor een man met prestige en rang heeft jullie Heer Tresting een opmerkelijk armzalige smaak. Zijn provisiekamer is een schande voor zijn adellijke status.’

Tepper werd nog bleker. ‘Daar ben je vanmiddag naartoe gegaan,’ fluisterde hij. ‘Je bent naar het landhuis gegaan. Je... hebt van de meester gestolen!’

‘Inderdaad,’ zei Kelsier. ‘Maar ik moet eerlijk zeggen dat hoewel zijn smaak wat betreft voedsel treurig is, zijn oog voor de kwaliteit van zijn soldaten veel indrukwekkender is. Overdag zijn landhuis binnensluipen was een behoorlijke uitdaging.’

Tepper staarde nog steeds naar het voedsel op de grond. ‘Als de opziensers dit hier vinden...’

‘Goed, ik stel voor dat jullie het laten verdwijnen,’ zei Kelsier. ‘Ik durf te wedden dat het een stuk beter zal smaken dan die waterige soep.’

Zeker twintig paar hongerige ogen gluurden naar het eten. Had Tepper nog tegenwerpingen willen maken, dan maakte hij ze niet snel genoeg, want zijn aarzelend zwijgen werd als instemming opgevat. Binnen een paar minuten was de inhoud van de ransel uitgedeeld en werd de borrelende ketel soep genegeerd terwijl de skaa een veel exotischer maal verorberden.

Leunend tegen de houten muur van de hut keek Kelsier op afstand toe hoe de mensen hun eten verslonden. Hij had niet gelogen: het aanbod in de provisiekamer was deprimerend alledaags geweest. Maar dit was een volk dat sinds zijn kindertijd niets anders dan soep en pap had gekend. Voor hen waren brood en fruit zeldzame lekkernijen – die gewoonlijk hooguit in de vorm van restjes door huispersoneel werden meegebracht.

‘Je verhaal werd afgebroken, jongeman,’ merkte een oudere skaa op, die naar Kelsier hinkte en op een kruk naast hem ging zitten.

‘Ach, ik denk dat daar straks nog wel tijd voor is,’ zei Kelsier. ‘Als alle bewijsmateriaal van mijn diefstal netjes opgegeten is. Wilt u er niets van?’

‘Nee, dank je,’ zei de oude man. ‘De laatste keer dat ik hereneten probeerde, heb ik drie dagen buikpijn gehad. Nieuwe smaken zijn als nieuwe ideeën, jongeman – hoe ouder je wordt, hoe moeilijker ze te verteren zijn.’

Kelsier aarzelde. De oude man kon nauwelijks een indrukwekkende verschijning genoemd worden. Zijn leerachtige huid en kale schedel gaven zijn voorkomen eerder iets zwaks dan dat ze op wijsheid duiden. Toch moest hij wel sterker zijn dan hij eruitzag; weinig plantage-skaa haalden een dergelijke leeftijd. Veel heren vonden ouderdom geen reden om thuis te blijven en niet te werken, en de voortdurende ranselpartijen in het leven van een skaa eisten een zware tol onder de ouderen.

‘Wat was je naam ook al weer?’ vroeg Kelsier.

‘Mennis.’

Kelsier wierp een blik in Teppers richting. ‘Vertel eens, vriend Mennis. Waarom laat jij hem de baas spelen?’

Mennis haalde zijn schouders op. ‘Als je eenmaal mijn leeftijd hebt, moet je voorzichtig zijn waaraan je je energie verspilt. Aan sommige gevechten moet je niet beginnen.’ In Mennis’ blik ging een verwijzing schuil naar iets wat groter was dan alleen zijn conflict met Tepper.

‘Dus je bent hier wel tevreden mee?’ vroeg Kelsier, met een hoofdbeweging die de hut en zijn uitgehongerde, overwerkte bewoners omvatte. ‘Je bent wel tevreden met een leven van slaag en slavenarbeid?’

‘Het is in elk geval een leven,’ zei Mennis. ‘Ik weet wat loon, ontevredenheid en opstand teweegbrengen. Het oog van de Opperheer en de toorn van het Ministerie van Staal kunnen veel erger zijn dan zo nu en dan een pak slaag. Mannen als jij propageren verandering, maar ik weet het niet. Is dat wel een strijd die we echt aankunnen?’

‘Die strijd voer je al, vriend Mennis. Je bent alleen verschrikkelijk aan het verliezen.’ Kelsier haalde zijn schouders op. ‘Maar wat weet ik er eigenlijk van? Ik ben maar een reizende dief die jullie eten opvreet en jullie jeugd probeert te imponeren.’

‘Hoe doe je dat?’ vroeg Mennis fronsend.

‘Doe ik wat?’

‘Zoveel lachen.’

‘Ach, ik ben gewoon een gelukkig mens.’

Mennis keek omlaag naar Kelsiers handen. ‘Weet je, ik heb luttelens zoals deze slechts bij één andere persoon gezien – en die was dood. Zijn lichaam was naar Heer Tresting gebracht als bewijs dat hij zijn straf had gekregen.’ Mennis keek op naar Kelsier. ‘Hij was gesnapt toen hij opstand predikte. Tresting stuurde hem naar de Mijnen van Hathsin, waar hij zich letterlijk doodwerkte. Die jongen heeft het minder dan een maand volgehouden.’

Kelsier keek naar zijn handen en onderarmen. Zo nu en dan brandden ze nog, hoewel hij ervan overtuigd was dat die pijn alleen in zijn

geest bestond. Hij keek Mennis aan en glimlachte. ‘Jij vraagt waarom ik lach, vriend Mennis? Nou, de Opperheer denkt dat hij de lach en de vreugde voor zichzelf kan opeisen. Ik ben niet van plan hem zijn zin te geven. En dat is in ieder geval een gevecht dat weinig moeite kost.’

Mennis staarde hem aan, en even dacht Kelsier dat de oude man misschien zijn lach zou beantwoorden. Maar uiteindelijk schudde hij slechts zijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Ik weet niet of...’

De schreeuw onderbrak hem. Hij kwam van buiten, misschien uit noordelijke richting, hoewel de nevels het geluid vervormden. De mensen in de hut zwegen, luisterden naar het zwakke, hoge gillen. Ondanks de afstand en de mist kon Kelsier de pijn in het schreeuwen horen.

Kelsier brandde tin.

Na al die jaren van oefening was het nu makkelijk voor hem. Het tin, eerder door hem ingenomen, bevond zich samen met de andere Ertsmagische metalen in zijn buik, wachtend tot hij er een beroep op zou doen. Met zijn geest tastte hij naar het tin, waarmee hij krachten opriep die hij zelf nog steeds nauwelijks begreep. Het tin in hem kwam opklaaiend tot leven, brandde in zijn buik met het gevoel alsof hij te snel iets heets gedronken had.

De Ertsmagische kracht trok door zijn lichaam, verscherpte zijn zintuigen. Hij ervoer het vertrek om hem heen als pijnlijk helder, het zwakke licht van de vuurplaats verblindde hem bijna. Hij kon de nerven in het hout van de kruk onder hem voelen. Hij proefde nog de resten van het brood dat hij eerder had gegeten. En het belangrijkste: hij kon het schreeuwen met bovennatuurlijke scherpte horen. Het waren twee verschillende personen die schreeuwden. De een was een oudere vrouw, de ander een jonge vrouw – misschien zelfs een kind. Het schreeuwen van de jongere klonk verder en verder weg.

‘Arme Jess,’ zei een vrouw vlakbij, haar stem klonk dreunend in Kelsiers verscherpt horende oren. ‘Dat kind van haar was een vloek. Skaa kunnen maar beter niet van die knappe dochters hebben.’

Tepper knikte. ‘Het stond vast dat Heer Tresting vroeg of laat het meisje zou laten halen. Dat wisten we allemaal. Jess zelf wist het ook.’

‘Toch is het zonde,’ zei een andere man.

In de verte bleef het schreeuwen hoorbaar. Door het branden van het tin kon Kelsier de afstand vrij precies inschatten. Haar stem bewoog in de richting van het landhuis van de heer. Het geluid maakte iets in hem los en hij voelde dat zijn gezicht rood van woede werd.

Kelsier draaide zich om. ‘Brengt Heer Tresting de meisjes ooit terug als hij klaar met hen is?’